Petit recés

Per DavidG el dv., 03/05/2019 - 21:15

Al matí, al migdia o al vespre fem l'aturada necessària per a menjar, però no sempre compartim taula amb algú altre. Quan així sigui, aprofitem aquest moment per gaudir d'un moment tan personal com el d'alimentar el cos, fent un petit recés.

Sovint vivim els àpats com si reposéssim carburant en una benzinera. Anem per feina, de pressa, paguem i seguim el nostre camí. Si és així, llàstima d'ocasió perduda per obsequiar-nos amb un recés espiritual. Just quan no sabíem on encabir la pregària.

No es tracta solament del beneir en començar i en donar gràcies en acabat. Convé viure la ingesta dels aliments com una ocasió de reforçar el vincle amb el Déu de la vida, de la misericòrdia, de la plenitud: el Déu de Jesús.

En primer lloc, tinc cura dels preàmbuls. Estic assegut o dret però em faig conscient que el meu cos es disposa a refer les forces i no ho puc fer de qualsevol manera. No m'accelero apressat per la gana sinó que disposo tot el que hi ha al meu voltant perquè, gràcies a aquest moment, podré viure i estimar servint les properes hores.

Quan sóc davant del menjar gaudeixo de la presentació, dels colors, dels olors, de l'escalfor... Puc sentir-me agraït pel qui ha elaborat aquell plat. Tan si el conec com si no, agraeixo la seva destresa. Penso en aquells que han portat els aliments fins a la seva preparació a la cuina i també per aquells que, al llarg de mesos, els han fet créixer. Em sento agraït, em sento en comunió, perquè junts estem construint un projecte d'humanitat que ens agradaria arribi a ser Regne de Déu.

Mentre menjo, segueixo alentint els moviments. Cada mos omple cada instant. Cada moviment del braç cap a la boca és un nou pas vers l'equilibri entre jo i tot. L'equilibri que em farà instrument de la Seva pau.